

Linda Jansma

Judaskus

deel 1

UITGEVERIJ

XL

DEVENTER

I

‘Life is about choices. Some we regret,
some we’re proud of.
We are what we chose to be.’

– GRAHAM BROWN –

BARBARA

Ferwerd | maandag 17 november

Het geluid van de telefoon deed me opschrikken en bijna liet ik het insulinepatroon vallen, dat ik net uit de koelkast van de apotheek had gepakt. Ik keek om naar het netjes opgeruimde bureau waarop behalve een telefoon en een postbakje, ook een stapeltje dossiers en drie pennen lagen. Alles wat Marcus nodig had om de dag door te komen.

Het gezoem hield aan en met een blik op de klok besloot ik maar op te nemen. Ik wist dat Marcus het niet prettig vond als ik de telefoon in de praktijk opnam. Hij was altijd bang dat er iets ernstigs aan de hand was en dat ik niet in staat was om dat het hoofd te bieden.

Ik vroeg me weleens af of hij vroeger ook zo was geweest, toen hij nog als chirurg in het Medisch Centrum Leeuwarden werkte, hoewel dat natuurlijk iets heel anders was. Daar had zijn vrouw niet rondgelopen die nul komma nul medische kennis had – behalve dan van diabetes, waar onze oudste van dertien

mee behept was. Ik was blij geweest toen hij voorstelde om te verhuizen naar Ferwerd, een klein dorp in het noorden van Friesland, waar hij de huisartsenpraktijk van een vriend kon overnemen. Beter voor de kinderen, de jongste was nog maar een paar weken oud, en beter voor onze relatie, die op dat moment nogal broos was. Bovendien bood het platteland ons en de kinderen meer dan de stad. Schone lucht, veel groen, weinig criminaliteit. En al draaide Marcus naar verhouding méér uren dan hij ooit op de afdeling chirurgie van het MCL had gedaan, ik had nog geen moment spijt gehad dat we tien jaar geleden die keus gemaakt hadden.

Ik drukte de telefoon tegen mijn oor en zei: ‘Met de praktijk van dokter Van Brederoo.’

Het bleef even stil aan de andere kant van de lijn, maar toen hoorde ik een mannenstem, een beetje krakerig: ‘Is de dokter er niet?’

‘Om kwart over acht,’ zei ik.

‘Ik wil... een afspraak met hem,’ klonk het.

‘De assistente is er nog niet,’ zei ik, ‘maar ik wil wel even voor u in de agenda kijken of er een plekje is.’

‘Kan het vandaag nog?’

Ik liep naar het bureau van Lotte, Marcus’ assistente en tevens mijn beste vriendin, en sloeg de agenda open. ‘Voor vandaag staat het al helemaal vol,’ zei ik, met een blik op de rij namen.

‘Het is dringend,’ hield de man vol.

Nogmaals liep ik de lijst door en besloot hem toen maar vlak voor de lunch in te plannen. Dan at Marcus maar wat sneller. ‘Lukt het om halfeen?’ vroeg ik.

‘Dat is prima,’ zei de man.

‘Wat is uw naam?’

De man mompelde iets, waaruit ik Verlinden opmaakte, en ik schreef het op.

‘Dank u,’ klonk het. En voordat ik meer informatie aan hem kon vragen, of überhaupt nog iets kon zeggen, had hij opgehangen.

Verbaasd luisterde ik naar de ingesprektoon. Niet iedereen was natuurlijk zo’n kletskaus als mevrouw De Zeeuw, die verderop in de straat woonde en iedereen altijd aan de praat hield met de verhalen over haar kleinzoons. Vooral Lotte had er een hekel aan als de vrouw belde. Ze houdt de lijn altijd een eeuwigheid bezet, klaagde ze dan en ze had al eens gedreigd de volgende keer de verbinding te verbreken, wat haar een berisping van Marcus had opgeleverd.

Ik glimlachte bij de gedachte aan de bijdehante Lotte. Ik mocht haar graag. Ze was het zonnetje in de praktijk, had zelden een slechte bui, humor die ik waardeerde en ze was zo eerlijk als goud. Vanaf het moment dat ik haar voor het eerst zag, toen ze solliciteerde naar de baan van praktijkassistente, klikte het tussen ons en niet lang daarna was het alsof we

altijd al vriendinnen waren geweest.

In de spreekkamer zette ik de telefoon weer op het oplaadstation en haastte me terug naar de keuken. Deyna lag nog steeds opgerold in haar mand in de hal. Ze opende één oog en nestelde meteen haar neus weer onder de staart die ze als een krul om zich heen had geslagen. Haar rechteroor hing over de rand van de mand en spitste zich, toen ik haar vroeg of ze het soms te koud vond om op te staan.

In de keuken trok ik het rolgordijn omhoog en de eerste stralen van een mager winterzonnetje vielen binnen. Ik legde het insulinepatroon naast Robins bord op tafel en pakte vervolgens de koffiebus uit de kast. Terwijl ik bezig was om koffie te zetten, slenterde Deyna eindelijk de keuken binnen. Ze rekte zich uit, op die speciale manier: voorpoten languit naar voren gestrekt en haar kont hoog in de lucht. Ze gaapte, liet haar kont zakken en bleef me afwachtend aanstaren.

‘Je moet nog even wachten, meid,’ zei ik met een lach tegen de zwart-witte bordercollie. ‘Eerst de ontbijtboel en dan ben jij aan de beurt.’

Het koffiezetapparaat pruttelde zachtjes en ik deed net een paar boterhammen in de broodrooster, toen twee armen zich om mijn middel sloten en ik een kus in mijn nek voelde.

‘Môgge,’ klonk het achter me.

Ik glimlachte om de slaperige stem van Marcus. ‘Je bent vroeg,’ zei ik.

‘Ik wil voor het spreekuur nog even wat telefoontjes plegen,’ zei hij. ‘De agenda staat zo vol, daar krijg ik later vandaag geen tijd meer voor.’

Ik draaide me om en keek in de azuurblauwe ogen van Marcus. Een prachtige kleur, die me meteen was opgevallen toen we elkaar vijftien jaar geleden leerden kennen. Voor die ogen was ik gevallen. En oké, ook voor zijn persoonlijkheid. Hij was toen slank en gespierd, had een licht gebruide huid en kort, ietwat rossig haar. Sinds die eerste dag dat ik hem zag, was hij nog geen steek veranderd, op het buikje na dat hij inmiddels ontwikkeld had.

‘Nu je het over telefoontjes hebt,’ begon ik, ‘zonet haalde ik insuline uit de apotheek en toen belde er iemand voor een afspraak. Ik heb hem in de agenda erbij gezet voor vandaag.’

‘Voor vandaag?’ vroeg hij fronsend. ‘Was er dan nog plek?’

‘Om halfeen.’ Ik schonk twee bekers koffie in en liep ermee naar de tafel. ‘Niet goed?’ zei ik, bij het zien van zijn blik.

‘Jawel, maar je weet dat ik liever zelf...’

‘Ja, dat weet ik,’ onderbrak ik hem. ‘Maar ik was nu toch in de spreekkamer. En Lotte is er nog niet, dus waarom zou ik niet even de telefoon opnemen?’

Ik glimlachte naar hem en zette een beker koffie voor hem neer. ‘De man wilde gewoon een afspraak, dat is alles. Geen gekke dingen, geen spoedgeval. Het was wel dringend, zei hij.’

‘Naam?’

‘Verlinden. Tenminste, dat verstond ik. Voordat ik meer kon vragen had hij al opgehangen.’

Marcus zei niets meer. Hij ging aan tafel zitten en trok zwijgend de krant naar zich toe. Aan zijn gezicht zag ik dat hij zich toch ergerde aan mijn vermeende behulpzaamheid.

Boven klonken de eerste geluiden van onze dochters. Ze deden nooit echt rustig, maar nu was het wel extreem en ik vermoedde dat ze weer eens ruzie hadden. Ik keek naar de klok boven de keukendeur en schatte in dat het zo’n drie minuten zou duren voordat de boel escaleerde.

‘Barb!’

Geschrokken keek ik op en merkte dat Marcus me met een vermakelijke blik aanstaarde.

‘Waar zit je met je gedachten?’ vroeg hij.

Ik glimlachte en wilde net antwoorden, toen vanaf boven het eerste geschreeuw klonk. Deze keer had ik dus verkeerd gegokt; er waren nog geen twee minuten voorbij.

‘Nou, bij hen dus,’ zei ik met een knikje naar het plafond. Ik stond op en liep naar het aanrecht waar

de boterhammen ondertussen uit de broodrooster waren gesprongen.

‘Of je vandaag in de biebel bent, vroeg ik,’ herhaalde Marcus.

‘Tot halftwaalf,’ zei ik. ‘Vanmiddag is Femke aan de beurt.’

‘Is ze weer beter?’

‘Ze belde gisteren dat ze weer aan de slag wilde.’

Waarvoor ik een dankgebedje richting de hemel had gezonden. Twee keer in de week een ochtend de dorpsbibliotheek bemannen was voor mij meer dan genoeg. Het was dodelijk saai, omdat er maar weinig mensen langskwamen, en toen Femke met een longontsteking thuis moest blijven, was ik genoodzaakt ook haar uren, elke middag tot halfvijf, over te nemen. Het enige voordeel eraan was geweest dat ik zelf veel had kunnen lezen.

‘Ik zal na mijn huisvisites wel even bij haar langs gaan,’ zei Marcus, terwijl hij de krant opensloeg. ‘Ze zou me nog bellen hoe het met haar ging, maar dat heeft ze niet gedaan.’

‘Ach,’ zei ik. ‘Je kent Femke inmiddels toch. Die doet nooit wat ze zegt.’

‘Nee,’ verzuchtte Marcus. ‘Totdat het een keer mis gaat. Ze is tenslotte al tweeëntachtig.’

‘Friese stijfkop,’ mompelde ik zacht. ‘Net als jij.’

‘Wat?’ vroeg hij.

Ik maakte een afwerend gebaar en hij vroeg niet door. Boven nam het geruzie tussen de meiden onaanvaardbare proporties aan en geërgerd stond Marcus op. Met grote stappen verliet hij de keuken en aan het geluid te horen liep hij met twee treden tegelijk de trap op. Ik hoorde een korte brul, gevolgd door een doodse stilte. Nog geen minuut later kwam hij weer beneden en zette zich achter zijn krant, alsof er niets gebeurd was.

Ik glimlachte. Marcus wist altijd precies hoe hij de meiden moest aanpakken. Meestal hoefde hij hen maar een dreigende blik toe te werpen of ze werden zo mak als lammetjes.

Op de trap klonken nu rennende voetstappen en de eerste die binnenstormde was Puck, de jongste. Pas tien geworden en de brutaalste van de twee. Haar lange zwarte krullen (die ze zo van een heiligenbeeld uit een kapel zou kunnen hebben) zaten in twee staarten, waarvan er eentje helemaal scheef zat, en haar amberkleurige ogen schitterden boos achter het ronde brilletje dat op haar neus stond.

Vlak achter haar aan kwam Robin, de oudste van dertien. Zij liep een stuk rustiger en begon meteen met stemverheffing te klagen dat ze Pucks haren in twee staarten had willen doen, maar dat Puck dat niet toeliet, terwijl ze toch alleen maar wilde helpen.

‘Ik kan dat best zelf!’ riep Puck nijdig. Woest trok